

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเกี่ยวกับ คำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำแนกได้เป็น 2 แนวทางใหญ่ ๆ คือ การศึกษาความถี่ของคำศัพท์ และ การศึกษาชนิดในการใช้คำศัพท์

การศึกษาความถี่ในการใช้คำศัพท์

ในต่างประเทศได้มีการทำบัญชีคำศัพท์ ซึ่งเสนอความถี่ในการใช้คำศัพท์แต่ละคำ กับ วัคควย ทั้งนี้เป็นผลมาจากสมมติฐานที่ว่า คำที่ใช้เสมอ ๆ ควรจะได้รับการสอนก่อน คำซึ่งไม่ค่อยมีที่ใช้¹ โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado)² ได้กล่าวถึงนักการศึกษาหลายคน เช่น บี เอช โคเฮน (B. H. Cohen) คับบลิว เอ บูลฟิลด์ (W. A. Bousfield) และคนอื่น ๆ ที่ได้ทดสอบสมมติฐานดังกล่าวและเสนอผลการวิจัยตรงกันว่า ความคุ้นเคยเป็นตัวแปรที่สำคัญในการเรียนรู้ ลาโด (Lado)³ ได้กล่าวเสริมว่าระดับความคุ้นเคยของคำวัดได้จากความถี่ของการใช้คำนั้น

¹ Mohsen Ghadessy, "Frequency Counts, Word Lists, and Materials' Preparation: A New Approach," p. 24.

² Robert Lado, "Patterns of Difficulty in Vocabulary," Readings on English as a Second Language, ed. Kenneth Croft (Cambridge, Mass.: Winthrop Publisher, 1972), p. 296.

³ Ibid.

ผู้ที่ทำการศึกษาความถี่ในการใช้คำศัพท์จากหนังสือประเภทต่าง ๆ และเสนอ
เป็นบัญชีคำศัพท์ไว้มีดังนี้

เอ็ดเวิร์ด ลี ธอร์นไดค์ (Edward Lee Thorndike)¹ ได้เสนอบัญชีคำศัพท์
ภาษาอังกฤษที่มีความถี่สูงสุด 10,000 คำแรก ในหนังสือ Teacher's Word Book of
Ten Thousand Most Frequently Used English Words ใน ค.ศ. 1921 และ
เพิ่มเป็น 20,000 คำ ใน ค.ศ. 1931 และ 30,000 คำ ใน ค.ศ. 1944 ตามลำดับ

ใน ค.ศ. 1953 ไมเคิล เวสต์ (Michael West)² ได้รวบรวมคำศัพท์
ซึ่งส่วนหนึ่งได้จากบัญชีคำศัพท์ของ The Carnegie Interim Report โดยคัดเลือก
เฉพาะคำศัพท์ที่มีความถี่ในการใช้สูงสุด และเป็นศัพท์พื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษเป็น
ภาษาต่างประเทศ ได้คำศัพท์จำนวน 2,000 คำ รวมพิมพ์ไว้ในหนังสือชื่อ A General
Service List of English Words

ใน ค.ศ. 1961 เดเนียล คัมบิว ฟูลเมอร์ และ คลอฟฟอร์ด เจ. โคลสัน
(Daniel W. Fullmer and Clifford J. Kolson)³ ได้จัดทำรายการคำศัพท์
ในการอ่านระดับพื้นฐานสำหรับผู้เริ่มเรียนเพื่อประโยชน์แก่ครูผู้สอนการอ่านในระดับเริ่มต้น

¹ Edward Lee Thorndike and Irving Lorge, The Teacher's
Word Book of 30,000 Words (New York: Bureau of Publications
Teachers College, Columbia University, 1959.)

² Michael West, A General Service List of English Words
(London: Longman, 1953).

³ Daniel W. Fullmer and Clifford J. Kolson, "A Beginning
Reading Vocabulary," Journal of Educational Research 54 (March
1961) : 270.

ใน ค.ศ. 1967 เฮนรี กูเชรา และ เนลสัน ฟรานซิส (Henry Kučera and Nelson Francis)¹ ได้รวบรวมคำศัพท์จากหนังสือและสิ่งตีพิมพ์ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันที่จัดทำสำหรับผู้ใหญ่ โดยการสุ่มตัวอย่าง 500 ฉบับ จากหนังสือและสิ่งตีพิมพ์ทั้งหมด 15 ชนิด คัดได้คำศัพท์ที่ควรรู้ 50,406 คำ จากจำนวนคำศัพท์ทั้งหมด 1,014,232 คำ

ใน ค.ศ. 1969 จอห์น บี คาร์โรล ปีเตอร์ เดวีส์ และ แบร์รี ริชแมน (John B. Carroll, Peter Davies, and Barry Richman)² ได้รวบรวมคำศัพท์จากหนังสือเรียนของนักเรียนอเมริกัน ระดับ 3-9 โดยการสุ่มตัวอย่าง 500 ฉบับ จากหนังสือ 1,045 เล่ม คัดได้คำศัพท์ที่ควรรู้ 86,741 คำ จากจำนวนคำศัพท์ทั้งหมด 5,088,721 คำ

ใน ค.ศ. 1974 เจ อาร์ โควาน (J. R. Cowan)³ ได้จัดทำบัญชีคำศัพท์จากหนังสืออ่านทางการแพทย์สำหรับนักศึกษาแพทย์ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

---

¹ Henry Kučera and Nelson W. Francis, Computational Analysis of Present-Day American English (Rhode Island: Brown University Press, 1967).

² John B. Carroll, Peter Davies, and Barry Richman, The American Heritage Word Frequency Book (New York: American Heritage Publishing Co., 1971).

³ J. R. Cowan, "Lexical and Syntactic Research for the Design of EFL Reading Materials," TESOL 8 (April 1974): 389-400.

ในเรื่องการทำบัญชีคำศัพท์ มีนักการศึกษาบางคน เช่น โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado) ¹ ให้ความเห็นว่า บัญชีคำศัพท์เท่าที่มีผู้จัดทำยังมีข้อบกพร่องอยู่ ถึงแม้ผู้รวบรวมบัญชีคำศัพท์จะดำเนินการอย่างรอบคอบเพียงใด ก็ไม่สามารถจัดระดับคำศัพท์ตามความยากง่ายได้ โดยเฉพาะคำศัพท์สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เพราะผู้จัดทำไม่มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาษาที่หนึ่งของผู้เรียน

เดวิด พี แฮริส (David P. Harris) ² แสดงความเห็นเกี่ยวกับบัญชีคำศัพท์ไว้ว่า

1. บัญชีคำศัพท์บางรายการจัดทำเมื่อหลายสิบปีมาแล้ว ดังนั้น คำศัพท์บางคำอาจมีความหมายเปลี่ยนไป หรือบางคำอาจไม่เป็นที่นิยมใช้ หรือเกิดคำศัพท์ใหม่ซึ่งเป็นที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายแต่ไม่มีระบุในบัญชีคำศัพท์นั้น
2. การนับความถี่ของคำศัพท์มักจะกระทำแต่กับภาษาเขียน ดังนั้น คำที่ใช้กันเสมอในภาษาพูดอาจกลายเป็นคำที่มีความถี่ต่ำในบัญชีคำศัพท์ไป
3. บัญชีคำศัพท์บางรายการได้จากการนับคำศัพท์จากงานเขียนซึ่งไม่ใช่งานที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จะหาอ่าน เช่น งานเขียนทางวรรณกรรมที่ใช้คำศัพท์ซึ่งไม่เป็นที่นิยมใช้ในปัจจุบัน
4. ความถี่ของคำไม่ใช่เครื่องชี้บอกความยากของคำศัพท์ซึ่งมีรากคำเดียวกันกับคำศัพท์ในภาษาที่หนึ่งของผู้เรียน
5. บัญชีคำศัพท์ส่วนใหญ่ไม่ได้จำแนกคำที่มีความหมายหลายนัยออกเป็นต่างคำกัน

¹ Robert Lado, "Patterns of Difficulty in Vocabulary," p. 283.

² David P. Harris, Testing English as a Second Language (New York: McGraw-Hill, 1969), pp. 49-50.

6. บัญชีคำศัพท์ส่วนใหญ่จำแนกคำตามความถี่มากกว่าจะจำแนกตามระดับความยากของคำ เช่น การรวมคำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ ซึ่งมีการเปลี่ยนรูปคำ (derivation) เข้าเป็นคำเดิมที่มีความถี่เพิ่มขึ้น

โมห์เซน กาดะสซี (Mohsen Ghadessy)¹ ได้พยายามแก้ไขข้อบกพร่องดังกล่าว และได้เสนอบัญชีคำศัพท์ที่เขาและคณะได้จัดทำขึ้น ที่มหาวิทยาลัยปาร์เลวี กรุงเตหะราน ประเทศอิหร่าน ด้วยแนวคิดที่ว่าการทำงานบัญชีคำศัพท์ควรจำแนกคำตามระดับความยากง่ายของคำศัพท์ โดยการตั้งสมมติฐานว่าคำที่ผู้เรียนใช้ผิดบ่อย ๆ น่าจะเป็นคำที่มีระดับความยากสูง ดังนั้นการนับความถี่ของคำประเภทนี้จะมีประโยชน์กว่าสำหรับการพัฒนาการเรียนการสอน กาดะสซี และคณะ เลือกคำกริยาเรียนวิทยาศาสตร์พื้นฐาน 3 สาขา คือ เคมี ชีววิทยา และ ฟิสิกส์ รวม 20 เล่ม ได้คำศัพท์ทั้งหมด 478,700 คำ แล้วคัดเหลือเพียง 1,117 คำ แยกเป็น 2 รายการ รายการ A แสดงชนิดของคำและความถี่เรียงตามลำดับอักษรจำนวน 795 คำ รายการ B เรียงตามลำดับความถี่ที่นับได้จำนวน 322 คำ แล้วเผยแพร่ผลงานดังกล่าว ใน ค.ศ. 1979

ไอ มอริส (I. Morris)² กล่าวถึงข้อบกพร่องของบัญชีคำศัพท์ว่า ส่วนใหญ่ผู้จัดทำเน้นเฉพาะงานเขียนและสิ่งพิมพ์ บัญชีคำศัพท์เหล่านั้นจึงเกิดขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ทางการอ่านเท่านั้น นอกจากนั้นการนับความถี่ของคำก็เป็นวิธีการที่ขึ้นอยู่กับตัวบุคคล (subjective method) เป็นการตัดสินใจเฉพาะคนเท่านั้น

---

¹ Mohsen Ghadessy, "Frequency Counts, Word Lists, and Materials Preparation: A New Approach," pp. 25-27.

² I. Morris, "Principles of Vocabulary Control," in English Language Teaching Selections, ed. W. R. Lee (London: Oxford University Press, 1970), 1: 36-37.

เฮดี ดูเลย์ และ มารินา เบิร์ต (Heidi Dulay and Marina Burt)¹ กล่าวหา ความดีของคำเพียงแต่ช่วยเตรียมใจผู้เรียนพร้อมที่จะเข้าถึงกระบวนการใช้คำเหล่านั้น โดยอ้างถึงการวิจัยของ คอร์ทนีย์ บี คาซเดน (Courtney B. Cazden) ใน ค.ศ. 1972 และ โรกู บราวน์ (Rogu Brown) ใน ค.ศ. 1973 ที่เสนอผลการวิจัยตรงกันว่า ไม่พบความสัมพันธ์ใด ๆ ระหว่างความดีกับระบบการรับรู้ เพียงแต่พบว่าความดีสูงมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางการพูดเท่านั้น

การศึกษาความดีในการใช้คำศัพท์ในประเทศไทยเท่าที่มีผู้คนความา เป็นการศึกษาความดีของคำศัพท์จากหนังสือหรือตำราเรียนในระดับการศึกษาชั้นต่าง ๆ นักการศึกษาที่สนใจคนควาในเรื่องนี้ มีดังนี้

ใน พ.ศ. 2514 มลลী สีสบุตร² ได้คัดเลือกคำศัพท์ที่มีประโยชน์ในชีวิตประจำวันจากแบบเรียนภาษาอังกฤษชุด English for Thai Students โดยใช้บัญชีคำศัพท์ของ ไมเคิล เวสต์ (Michael West) เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือก ได้คำศัพท์ทั้งสิ้น 1,684 คำ จากจำนวนคำศัพท์ทั้งหมด 2,477 คำ

¹ Heidi Dulay and Marina Burt, "Remarks on Creativity in Language Acquisition," in Viewpoints on English as a Second Language, ed. Marina Burt, Heidi Dulay, and Mary Finocchiaro (New York: Regents Publishing Company, 1977), p. 116.

² มลลী สีสบุตร, "การวิเคราะห์แบบเรียนภาษาอังกฤษชุด English for Thai Students ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นตามหลักภาษาศาสตร์ และจิตวิทยาการเรียนรู้" (ปริญญาโทพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2514) (อัครสำเนา)

ใน พ.ศ. 2515 สุทา เมตไตรพันธ์¹ รวบรวมคำศัพท์จากหนังสืออ่านภาษาอังกฤษตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เลือกอ่านจำนวน 15 เล่ม คัดเฉพาะคำศัพท์ที่มีความถี่ 3 ขึ้นไป ได้คำศัพท์ดังกล่าว 3,029 คำนำไปเทียบกับบัญชีคำศัพท์ของ ไมเคิล เวสต์ (Michael West) ได้คำศัพท์ที่นักเรียนระดับนี้ควรรู้ จำนวน 1,030 คำ

ใน พ.ศ. 2516 สมหวัง อองนาวา² รวบรวมคำศัพท์จากแบบเรียนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ชุด Oxford Progressive English for Adult Learners Book One and Two ได้คำศัพท์ใหม่ที่เพิ่มจากระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 1,090 คำ แล้วคัดเลือกคำศัพท์ที่มีประโยชน์ในการใช้ทั่วไปโดยเทียบกับบัญชีคำศัพท์ของ ไมเคิล เวสต์ (Michael West) ได้คำศัพท์ดังกล่าว 613 คำ

ใน พ.ศ. 2517 จุรีย์ ทองเวส³ ศึกษาการจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกวิทยาศาสตร์ จำนวน 164 คน พบว่านักเรียนจำคำศัพท์ที่มีความถี่สูง

005076

¹ สุทา เมตไตรพันธ์, "ความถี่ของคำในหนังสืออ่านภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515) (อัครสำเนา)

² สมหวัง อองนาวา, "วิเคราะห์การเสนอศัพท์ในแบบเรียนภาษาอังกฤษ ชุด Oxford Progressive English for Adult Learners Book One and Two ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" (ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2516) (อัครสำเนา)

³ จุรีย์ ทองเวส, "การศึกษาความรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกวิทยาศาสตร์ ที่ใช้หนังสือตามหลักสูตร พ.ศ. 2513 ของโรงเรียนมัธยมแบบประสม" (ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2517) (อัครสำเนา)

ตั้งแต่ 10 ครั้ง ขึ้นไปไต่มาที่สุด และในจำนวน คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ นักเรียนจำคำนามไต่มาที่สุด

ในปีเดียวกัน ปรีชา พินธุพันธ์¹ ได้ศึกษาความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่สอง วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร จำนวน 107 คน พบว่านิสิตจำคำศัพท์ที่มีความถี่สูงตั้งแต่ 9 ครั้งขึ้นไปไต่มาที่สุด และในจำนวน คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ นิสิตจำคำนามไต่มาที่สุด จำคำกริยาไต่มาที่น้อยที่สุด

ในปีเดียวกันนี้ วิทยา จีระเชชากุล² ได้ศึกษาคำศัพท์จากหนังสืออ่านนอกเวลา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง Rebecca พบว่ามีคำศัพท์ใหม่สำหรับนักเรียนในระดับนี้ 532 คำ จากจำนวนคำศัพท์ทั้งหมด 1,748 คำ และในคำศัพท์ใหม่ทั้งสิ้นมีคำศัพท์ที่เป็นประโยชน์ต่อการใช้โดยทั่วไปเมื่อเทียบกับบัญชีคำศัพท์ของ ไมเคิล เวสต์ (Michael West) แล้วมีจำนวน 379 คำ

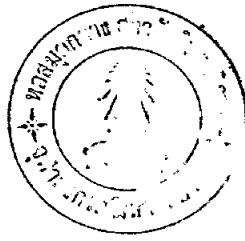
ใน พ.ศ. 2517 เช่นเดียวกันนี้ อรุณ ใหญ่กว่าวงศ์³ ได้วิเคราะห์คำศัพท์ในแบบเรียนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ชุด Intermediate English Course for Thailand Book One and Two พบว่ามีคำศัพท์ทั้งหมด 983 คำ ใน

¹ ปรีชา พินธุพันธ์, "การศึกษาความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่สองของวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร" (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2517) (อัครสำเนา)

² วิทยา จีระเชชากุล, "การวิเคราะห์คำศัพท์และแบบประโยคในหนังสืออ่านนอกเวลาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง Rebecca ฉบับ Simplified สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5" (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2517) (อัครสำเนา)

³ อรุณ ใหญ่กว่าวงศ์, "วิเคราะห์การเสนอศัพท์ในแบบเรียนภาษาอังกฤษ ชุด Intermediate English Course for Thailand Book One and Two ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมแบบประสม" (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2517) (อัครสำเนา)

จำนวนนี้เป็นคำศัพท์ใหม่ที่ได้เพิ่มจากระดับประถมศึกษาตอนปลาย 292 คำ และเป็นคำศัพท์ที่มีประโยชน์ในการใช้ทั่วไปเมื่อเทียบกับบัญชีคำศัพท์ประเภท AA และ A ของ Thorndike (Thorndike) จำนวน 147 คำ

ใน พ.ศ. 2518 ประทุม ศรีรักษา¹ วิเคราะห์คำศัพท์ในหนังสืออ่านนอกเวลา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง The Prisoner of Zenda พบว่าในจำนวนคำศัพท์ทั้งหมด 1,433 คำ เป็นคำศัพท์ใหม่ 290 คำ คำศัพท์ใหม่ที่มีประโยชน์ในการใช้เมื่อเทียบกับบัญชีคำศัพท์ของ ไมเคิล เวสต์ (Michael West) มี 252 คำ

ใน พ.ศ. 2519 จารุณี สิงห์พันธ์² ได้วิเคราะห์คำศัพท์ในตำราวิชาสังคมวิทยาชื่อ Sociology พบว่ามีคำศัพท์เพิ่มจากระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 5,165 คำ เป็นคำศัพท์ที่ปรากฏซ้ำมากกว่า 20 ครั้งขึ้นไป 342 คำ ในจำนวนคำศัพท์ทั้งหมดเมื่อเทียบกับบัญชีคำศัพท์ของ ไมเคิล เวสต์ (Michael West) พบว่ามีคำศัพท์ที่มีประโยชน์ในการใช้ 408 คำ

---

¹ ประทุม ศรีรักษา, "การวิเคราะห์คำศัพท์และแบบประโยคในหนังสืออ่านนอกเวลาเรื่อง The Prisoner of Zenda ฉบับ Simplified สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5" (ปฏิญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2518) (อัครสำเนา)

² จารุณี สิงห์พันธ์, "การวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปและความถี่ที่ปรากฏในตำราวิชาสังคมวิทยาชื่อ Sociology" (ปฏิญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519) (อัครสำเนา)

ในปีเดียวกัน ครุณี บุนยอคมศาสตร์¹ ได้วิเคราะห์คำศัพท์ในตำราวิชา เศรษฐศาสตร์ชื่อ Economics: An Introductory Analysis พบว่ามีคำศัพท์ใหม่ทั้งสิ้น 2,119 คำ เป็นคำศัพท์ที่ปรากฏซ้ำมากกว่า 30 ครั้งขึ้นไป 36 คำ และเป็นคำศัพท์ที่มีประโยชน์ในการใช้เมื่อเทียบกับบัญชีคำศัพท์ของ ไมเคิล เวสต์ (Michael West) รวม 360 คำ

ในปีเดียวกันนี้ ทิพาพรรณ จันทรพิบูลย์² ได้รวบรวมคำศัพท์จากแบบเรียนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 3 ชุด คัดเลือกเฉพาะคำศัพท์ที่ปรากฏซ้ำตั้งแต่ 2 ชุดขึ้นไปเป็นคำศัพท์สกรณ พบว่าในจำนวนคำศัพท์ทั้งหมด 2,750 คำ เป็นคำศัพท์สกรณ 1,270 คำ ซึ่งปรากฏในบัญชีคำศัพท์ของ ไมเคิล เวสต์ (Michael West) 1,078 คำ และของ ธอร์นไดค์ (Thorndike) 1,164 คำ

ใน พ.ศ. 2519 เช่นกัน มลิวลัย ภัททีประไพ³ ได้รวบรวมคำศัพท์จากหนังสืออ่านในเวลาวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนมัธยม

¹ ครุณี บุนยอคมศาสตร์, "การวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปและความถี่ที่ปรากฏในตำราวิชาเศรษฐศาสตร์ ชื่อ Economics: An Introductory Analysis" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519) (อัครสำเนา)

² ทิพาพรรณ จันทรพิบูลย์, "การประเมินศัพท์สกรณภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น" (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519) (อัครสำเนา)

³ มลิวลัย ภัททีประไพ, "ความถี่ของคำศัพท์จากหนังสืออ่านในเวลาวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนมัธยมแบบประสมมัธยมศึกษาตอนต้น" (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519) (อัครสำเนา)

แบบประสม จำนวน 25 เล่ม ไคคำศัพท์ทั้งหมด 3,795 คำ คัดเฉพาะคำศัพท์ที่มีความถี่ตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป จากหนังสืออ่านแต่ละเล่มได้คำศัพท์ 1,461 คำ ในจำนวนดังกล่าวเป็นคำศัพท์ที่ปรากฏทั้งในบัญชีคำศัพท์ของ ไมเคิล เวสต์ (Michael West) และ ธอร์นไดค์ (Thorndike) รวม 398 คำ เป็นคำศัพท์ที่ปรากฏเฉพาะในบัญชีคำศัพท์ของ ไมเคิล เวสต์ (Michael West) หรือ ธอร์นไดค์ (Thorndike) บัญชีใดบัญชีหนึ่งจำนวน 126 คำ และเป็นคำศัพท์ที่มีความถี่ปรากฏในหนังสืออ่านเล่มใดเล่มหนึ่งตั้งแต่ 6 ครั้งขึ้นไป 83 คำ รวมเสนอเป็นคำศัพท์ที่ควรรู้สำหรับนักเรียนระดับนี้ทั้งหมด 607 คำ

ในปีเดียวกันนี้ วัลภา วงศ์ลาด¹ ได้วิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษและความถี่ที่ปรากฏในตำราวิชาเคมี ชื่อ University Chemistry พบว่ามีคำศัพท์ใหม่ 1,333 คำ เป็นคำศัพท์ที่มีความถี่สูงสุดคือตั้งแต่ 30 ครั้งขึ้นไป 126 คำ และเป็นคำศัพท์ที่ควรรู้เมื่อเทียบกับบัญชีคำศัพท์ของ ไมเคิล เวสต์ (Michael West) รวม 308 คำ

ในปีเดียวกันนี้ สාරวย อ่างทอง² ได้วิเคราะห์คำศัพท์และความถี่ที่ปรากฏในตำราวิชาชีววิทยา ชื่อ The Science of Biology พบว่ามีคำศัพท์ใหม่ที่เพิ่มจากระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 3,542 คำ เมื่อเทียบกับบัญชีคำศัพท์ของ ไมเคิล เวสต์ (Michael West) ปรากฏว่าเป็นคำศัพท์ที่มีประโยชน์ในการใช้ 561 คำ

¹ วัลภา วงศ์ลาด, "การวิเคราะห์ศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปและความถี่ที่ปรากฏในตำราวิชาเคมีระดับปริญญาตรี ชื่อ University Chemistry" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519) (อัครสำเนา)

² สාරวย อ่างทอง, "การวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปและความถี่ที่ปรากฏในตำราชีววิทยา ชื่อ The Science of Biology" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519) (อัครสำเนา)

ในปีเดียวกันนี้ สํารานู คุรุครรชิต¹ ได้วิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษและ
ความถี่ที่ปรากฏในตำราวิชาภูมิศาสตร์ ชื่อ Elements of Geography พบว่ามีคำศัพท์
ใหม่ 3,586 คำ ในจำนวนนี้เป็นคำศัพท์เทคนิค 1,068 คำ และคำศัพท์กึ่งเทคนิค 307 คำ
เมื่อนำคำศัพท์ทั้งหมดไปเทียบกับบัญชีคำศัพท์ของ ไมเคิล เวสต์ (Michael West)
ปรากฏว่าเป็นคำศัพท์ที่มีประโยชน์ในการใช้ 434 คำ

และในปีเดียวกันนี้ สุมา ศศิสมณฑล² ได้วิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษและ
ความถี่ที่ปรากฏในตำราเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ชื่อ Modern Geometry พบว่ามีคำศัพท์
ใหม่ 1,169 คำ เป็นคำศัพท์ที่มีความถี่มากกว่า 20 ครั้งขึ้นไป 54 คำ ในจำนวนคำศัพท์
ใหม่ทั้งหมดเป็นคำศัพท์ที่มีประโยชน์ในการใช้ 294 คำ

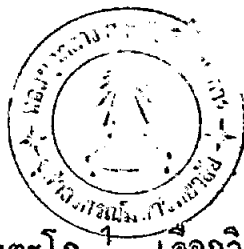
ใน พ.ศ. 2520 เสนีย์ นมัทนมาน³ ได้วิเคราะห์คำศัพท์และความถี่ที่
ปรากฏในตำราจิตวิทยา ชื่อ Introduction to Psychology พบว่ามีคำศัพท์ใหม่
ทั้งสิ้น 4,203 คำ ซึ่งเมื่อเทียบกับบัญชีคำศัพท์ของ ไมเคิล เวสต์ (Michael West)
แล้ว เป็นคำศัพท์ที่มีประโยชน์ในการใช้ 688 คำ

---

¹ สํารานู คุรุครรชิต, "การวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปและความถี่ที่
ปรากฏในตำราภูมิศาสตร์ ชื่อ Elements of Geography" (ปฏิญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519) (อัครสาเนา)

² สุมา ศศิสมณฑล, "การวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปและความถี่ที่ปรากฏ
ในตำราวิชาคณิตศาสตร์ ชื่อ Modern Geometry" (ปฏิญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519) (อัครสาเนา)

³ เสนีย์ นมัทนมาน, "การวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปและความถี่ที่
ปรากฏในตำราจิตวิทยา ชื่อ Introduction to Psychology" (ปฏิญานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520) (อัครสาเนา)

ใน พ.ศ. 2521 ป่อม กิมวังตะโก¹ เลอิกวิเคราะห์คำศัพท์และความถี่ที่ปรากฏในตำราวิชาฟิสิกส์ ชื่อ Fundamental University Physics พบว่ามีคำศัพท์ใหม่ que เพิ่มจากระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 2,032 คำ ซึ่งเมื่อเทียบกับบัญชีคำศัพท์ของไมเคิล เวสต์ (Michael West) ปรากฏว่าเป็นคำศัพท์ที่มีประโยชน์ในการใช้ 430 คำ

การศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้คำศัพท์

การวิเคราะห์ภาษาคำยการ ศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาเป็นผลมาจากการนำเอาภาษาศาสตร์และทฤษฎีทางจิตวิทยาเข้ามาใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษา แต่เดิมการศึกษาข้อผิดพลาดเป็นส่วนหนึ่งของการวิเคราะห์ภาษาคำยการ เปรียบเทียบภาษา (Contrastive Analysis) ต่อมาได้แยกจากกันเป็นคนละวิธี

สติก โจนสัน (Stig Johansson)² มีความเห็นว่าทั้งการเปรียบเทียบภาษาซึ่งใช้วิธีเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างภาษา และการศึกษาข้อผิดพลาดซึ่งใช้วิธีวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอย่างมีระเบียบแบบแผน ต่างก็มีความมุ่งหมายหลักที่เหมือนกันคือ เพื่อจะไ้รู้ถึงสิ่งที่เป็นปัญหาของผู้เรียน แต่การศึกษาข้อผิดพลาดจะยืนยันได้ อย่างแน่ชัดกว่าว่าผู้เรียนมีความเข้าใจ (competence) ในภาษานั้นมากน้อยเพียงใด ในแต่ละระดับของการเรียนรู้

¹ ป่อม กิมวังตะโก, "การวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปและความถี่ในการปรากฏ ในตำราวิชาฟิสิกส์ ชื่อ Fundamental University Physics". (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521) (อัครสำเนา).

² Stig Johansson, "The Uses of Error Analysis and Contrastive Analysis," English Language Teaching 19 (April 1975): 248-249.

แจ๊ค ซี ริชาร์ดส์ (Jack C. Richards)¹ มีความเห็นเหมือนโจฮันสัน (Johansson) ว่า ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาแยกออกได้เป็น 2 ประเภท คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแทรกของภาษาแม่ (interlingual errors) และข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนรู้ภาษาที่สอง (intralingual and developmental errors) ข้อผิดพลาดประเภทหลังนี้สามารถจำแนกเป็น 4 ข้อย่อย ดังนี้

1. เกิดจากการสร้างกฎเกณฑ์ใหม่จากกฎเกณฑ์ที่เคยเรียนรู้ในภาษาที่สอง (overgeneralization)
2. เกิดจากการใช้กฎเกณฑ์ที่เคยเรียนรู้กับสถานการณ์ใหม่ซึ่งใช้กับกฎเกณฑ์นั้นไม่ได้ (ignorance of rule restrictions)
3. เกิดจากการใช้กฎเกณฑ์ที่ไม่สมบูรณ์ (incomplete application of rules)
4. เกิดจากการใช้กฎเกณฑ์ผิดเพราะมีความเข้าใจผิดตั้งแต่การเรียนรู้ครั้งแรก (false concepts hypothesized)

ริชาร์ดส์ (Richards)² เชื่อว่าผู้สอนอาจมีส่วนในการก่อให้เกิดข้อผิดพลาดทั้ง 4 ประการนี้ ถ้ามุ่งแต่สนใจความแตกต่างระหว่างภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองโดยไม่สนใจความแตกต่างหรือความยุ่งยากในตัวภาษาที่สองเอง

ศูนย์วิจัยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ Jack C. Richards, "A Noncontrastive Approach to Error Analysis," in Focus on the Learner: Pragmatic Perspectives for the Language Teacher, ed. John W. Oller, Jr. and Jack C. Richards (Rowley, Mass.: Newbury House Publishers, 1973), pp. 97-103.

² Ibid., p. 105.

มาร์กาเรท โคลเลอร์ เคมพ์ (Margaret Kohler Kempf) ¹ ได้ทำการวิจัยที่มีผลยืนยันความเห็นข้างต้นโดยการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของนักศึกษาต่างชาติที่มีความแตกต่างกันทั้งด้านภาษาที่หนึ่งและระดับความชำนาญในการใช้ภาษาอังกฤษ จำนวน 423 คน และพบว่าข้อผิดพลาดทั้งหมด 55 แบบ เป็นข้อผิดพลาดทางด้านภาษาที่ต่างกัน 9 แบบ เป็นข้อผิดพลาดทางด้านความชำนาญในการใช้ภาษา 15 แบบ และเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างประชากรทำผิดเหมือน ๆ กันถึง 31 แบบ เคมพ์เสนอแนะว่าการศึกษาข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนรู้ภาษาที่สองควรจะได้รับ ความสนใจมากเท่า ๆ กับการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างภาษา

ได้มีผู้นำวิธีวิเคราะห์ข้อผิดพลาดไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาในระดับต่าง ๆ เพื่อจะได้ทราบถึงปัญหาในการใช้ภาษาของผู้เรียน และมีนักการศึกษาหลายคนได้ทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษในการศึกษาระดับต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ใน ค.ศ. 1972 ริชาร์ด ลินเด (Richard Linde) ² แห่งมหาวิทยาลัยอเมริกัน ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวญี่ปุ่น 5 คน พบว่านักศึกษามีข้อผิดพลาดต่างกันในเรื่องการใช้ a และ the การใช้ simple present tense และ simple past tense การใช้หน่วยคำรูปพหูพจน์และการเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น

¹ Margaret Kohler Kempf, "A Study of English Proficiency Level and the Composition Errors of Incoming Foreign Students at the University of Cincinnati during 1969-1974" Dissertation Abstracts International 36 (December 1975): 3636-A.

² Richard Linde, "A Diagnosis of the Grammatical Errors Made by Japanese Persons Speaking English as a Second Language," Dissertation Abstracts International 32 (June 1972): 6956-A.

ใน ค.ศ. 1973 คี ดูก เปก (Kee Duk Paik) ¹ แห่งมหาวิทยาลัย
 อิลลินอยส์ ได้รวบรวมข้อคิดในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวเกาหลี
 มาวิเคราะห์และจัดลำดับความถี่ พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีข้อคิดในเรื่องการใช้ deter-
 miners' การใช้ two-word verbs การใช้คำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกัน และ
 การใช้คำศัพท์ที่มีการสะกดคำคล้ายกัน เปก (Paik) กล่าวว่าผู้ที่เริ่มฝึกทักษะในการ
 เขียนภาษาควรจะเข้าใจและรู้วิธีใช้หลักไวยากรณ์และคำศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างถูกต้อง
 นอกจากนั้นยังควรรู้จักเลือกใช้พจนานุกรมและควรใช้พจนานุกรมภาษาอังกฤษล้วน
 (monolingual dictionary) เพราะจะให้คำจำกัดความได้ตรงกว่าพจนานุกรมที่แปล
 คำศัพท์จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาอื่น (bilingual dictionary)

อัลเบิร์ต เอช มาร์ควาร์ด (Albert H. Marckwardt) ² มีความเห็น
 ตรงกันกับเปก (Paik) และยังคงกล่าวเสริมว่าไม่มีพจนานุกรมฉบับใดจะครอบคลุมคำ
 ความหมาย และวิธีใช้คำทุกคำในภาษาอังกฤษ ได้อย่างสมบูรณ์ เพราะฉะนั้นจึงควรใช้
 พจนานุกรมมากกว่า 1 เล่ม เพื่อตรวจสอบให้เข้าใจความหมายและวิธีใช้คำที่ถูกต้องจริง ๆ
 และเมื่อพบว่าพจนานุกรมบางฉบับให้ความหมายของคำต่างกันไปควรพิจารณาจากหน้าของ
 พจนานุกรมแต่ละฉบับ เพื่อจะได้ทราบ เวลาที่จัดพิมพ์ แนวคิด นโยบาย และขอบเขตใน
 การจัดทำซึ่งจะช่วยให้ตัดสินใจได้ว่าควรเชื่อถือฉบับใดมากกว่ากัน

¹ Kee duk Paik, "Common Difficulties in English for Non-Native Speakers," Dissertation Abstracts International 33 (April 1973): 5709-A.

² Albert H. Marckwardt, "Getting the Most out of the Dictionary," English Teaching Forum 12 (April-June 1974): 6-12.

ในปีเดียวกันนี้ วิคเตอร์ ไวแอต (Victor Wyatt)¹ แห่งมหาวิทยาลัย เซนต์โยเซฟ ในล่ายิบิ (Layibi) ประเทศอูกานดา ได้รวบรวมข้อผิดพลาดจากสมุดเรียงความ ภาษาอังกฤษของนักศึกษาปีที่ 4 จำนวน 52 เอม พบว่ามีข้อผิดพลาด 4,181 แห่ง เมื่อนำมา แยกประเภทและหาความถี่ของข้อผิดพลาดแต่ละประเภทโดยเทียบอัตราส่วนร้อยละ พบว่ามีข้อผิดพลาดทั้งหมด 14 ประเภท เรียงลำดับตามอัตราส่วนร้อยละจากมากไปหาน้อย ดังนี้

1. การสะกดคำ	ผิดร้อยละ	18.4
2. การใช้โครงสร้างของประโยค	ผิดร้อยละ	16.6
3. การใช้คำนาม	ผิดร้อยละ	16.2
4. การใช้คำกริยา	ผิดร้อยละ	15.2
5. การใช้เครื่องหมายวรรคตอน	ผิดร้อยละ	7.8
6. สับสนหรือใช้คำและสำนวนผิด	ผิดร้อยละ	4.7
7. การใช้คำบุพบท	ผิดร้อยละ	4.1
8. การใช้คำซ้ำหรืออ้อมค้อม	ผิดร้อยละ	3.7
9. ขาดความระมัดระวัง	ผิดร้อยละ	3.6
10. ใช้คำย่อหรือคำที่ไม่ใช้ในภาษาเขียน	ผิดร้อยละ	2.6
11. การใช้คำคุณศัพท์	ผิดร้อยละ	2.4
12. การใช้คำที่ไม่จำเป็นหรือไม่เกี่ยวกับความ	ผิดร้อยละ	2.4
13. การใช้คำสรรพนาม	ผิดร้อยละ	1.6
14. การใช้คำที่ช่วยเน้นความหมายของคำอื่น	ผิดร้อยละ	0.6

¹ Victor Wyatt, "An Analysis of Errors in Composition Writing," English Language Teaching 27 (February 1973): 177-186.

ใน ค.ศ. 1975 สุมิตรา อังวัฒนกุล¹ แห่งมหาวิทยาลัยเท็กซัส (ออสติน) ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดจากเรียงความของนิสิต ชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 130 คน ทั้งที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกและที่ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก โดยแบ่งข้อผิดพลาดเป็นด้านไวยากรณ์และความหมาย พบว่าข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่พบมากที่สุด คือ การใช้รูปคำกริยา (verb forms) โดยเฉพาะในเรื่องกาล (tense) ส่วน determiners ที่ผิดพลาดมากที่สุดคือ การใช้คำนำหน้านาม (articles) รูปคำนามมีข้อผิดพลาดมากในเรื่องพจน์ และข้อผิดพลาดอีกเรื่องหนึ่งคือ การใช้คำบุพบท ส่วนข้อผิดพลาดทางความหมายที่พบมากที่สุด คือ การเลือกใช้คำที่ผิด (wrong word selection) สาเหตุเพราะไม่มีความรู้เพียงพอและเพราะสับสนคำในภาษาอังกฤษที่มีความหมายใกล้เคียงกัน

ใน ค.ศ. 1977 เจมส์ ไมเคิล เฮนดริคสัน (James Michael Hendrickson)² แห่งมหาวิทยาลัยโอไฮโอสเตท ได้ทดสอบความสามารถในการเขียนเรียงความและความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวต่างชาติ จำนวน 24 คน พบว่านักศึกษามีข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำกริยา การใช้บุพบท การใช้ประธานและคำกริยาให้สอดคล้องกัน (subject-verb agreement) และการเรียงลำดับคำ เฮนดริคสันได้เสนอผลการวิจัยควยว่า การที่ครูตรวจแก้ข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความใหญ่เรียนทั้งหมด โดยที่ผู้เรียนไม่ต้อง خوان ขวายหาวิธีแก้ข้อผิดพลาดนั้น ๆ จะทำให้ผู้เรียนไม่ปรับปรุงแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเองเลย

¹ Sumitra Angwatanakul, "An Analysis of Errors in English Usage by Thai Teacher-College Freshmen and a Relevant Remedial Classroom Procedure," Dissertation Abstracts International 36 (November 1975): 2687-2688-A.

² James Michael Hendrickson, "The Effects of Errors Correction Treatments upon Adequate and Accurate Communication in the Written Compositions of Adult Learners of English as a Second Language," Dissertation Abstracts International 37 (May 1977): 7002-7003-A.

ในปีเดียวกันนี้ มาเรียน เทเรซา เคย์ นีโคลส์ (Marian Theresa Day Nichols)¹ แห่งมหาวิทยาลัยเซนต์แคโรไลนา ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการสะกดคำ พบว่านักศึกษาที่มีข้อผิดพลาด ดังนี้

1. ละเสียงเบา ละเสียงหนัก และละพยัญชนะซ้อน
2. เติมพยัญชนะซ้อนในที่ของพยัญชนะเดี่ยว
3. สะกดคำผิดหรือไม่สมบูรณ์
4. กลับลำดับตัวอักษรในคำ
5. ใช้คำที่มีเสียงคล้ายกันแทนคำที่ถูกต้อง
6. ใช้พยัญชนะที่มีเสียงต่างกันแทนกัน

มินา พี. ชอห์นเนสซี (Mina P. Shaughnessy)² ซึ่งเป็นผู้สอนวิชาการเขียนขั้นพื้นฐาน (basic writing) ในมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก ได้แยกประเภทข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศออกเป็น 4 ด้าน คือ ข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสร้างประโยค การใช้คำศัพท์ และการสะกดคำ

---

¹ Marian Theresa Day Nichols, "A Study of the Spelling Abilities and Vocabulary Comprehension of Freshman English Students and the Improving of these Abilities and this Comprehension by Means of Incidental Reading of Passages as Compared to Memorizing Words and Word Meanings," Dissertation Abstracts International 37 (October 1977): 1945-A.

² Mina P. Shaughnessy, Errors and Expectations (New York: Oxford University Press, 1977), pp. 190-194.

ในด้านการใช้คำศัพท์ ซอห์นเนสซี ได้แบ่งชนิดในการใช้คำศัพท์ของนักศึกษาเป็น

4 ประเภท คือ

1. ใข้รูปคำผิด
2. สับสนการเติมปัจจัยเปลี่ยนหน้าที่ของคำ, (derivational suffixes)
3. แทนคำที่ถูกตัดทอนด้วยคำที่มีเสียงหรือรูปคำคล้ายคลึงกัน
4. ใข้บุพบทผิด

ซอห์นเนสซี (Shaughnessy)¹ ได้ให้ตัวอย่างของชนิดในการสะกดคำไว้

9 แบบ ดังนี้

1. สับสนสระเสียงสั้นหรือสระเสียงยาว
2. สับสนคำ
3. เรียงอักษรผิดที่
4. แทนคำที่ถูกควยคำพ้องเสียง
5. ละตัว e ที่ไม่ออกเสียง (silent e)
6. ละพยัญชนะบางตัว
7. ละพยัญชนะซ้อนหรือซ้อนพยัญชนะผิดที่
8. สะกดอุปสรรคหรือปัจจัยผิด
9. สะกดพยัญชนะกล้ำหรือพยัญชนะตัวสุดท้ายผิด

ซอห์นเนสซี (Shaughnessy)² ได้เสนอวิธีแก้ไขการสะกดคำผิดไว้ 4 ข้อ คือ

1. อานออกเสียงคำใหญ่ถูกต้อง
2. จดจำรูปคำที่ถูกตัดทอน
3. หักเขียนคำที่เห็นวายากเพื่อให้เกิดความคุ้นเคย
4. รู้ความหมายของคำนั้น ๆ เมื่อปรากฏในข้อความต่าง ๆ

¹ Mina P. Shaughnessy, Errors and Expectations, p. 175.

² Ibid., p. 161.

ใน ค.ศ. 1978 แอนดรูว์ เคมบา โมซงโก (Andrew Kemba Mosongo) ¹ ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดจากเรียงความ 41 เรื่อง ของนักเรียนชาวคาเมอรูน พบว่านักเรียนมีข้อผิดพลาดในการใช้คำศัพท์ ดังต่อไปนี้

1. ใช้ to borrow แทน to lend
2. สับลำดับอักษร
3. เลือกใช้ถ้อยคำผิด
4. ใช้สำนวนผิด
5. เรียงลำดับคำผิด
6. ใช้ "to find" ผิดความหมาย

ใน ค.ศ. 1978 แกรนท์ เอช เฮนนิ่ง (Grant H. Henning) ² ได้ศึกษาเกี่ยวกับการปรับปรุงข้อผิดพลาดของนักศึกษาชาวอิหร่านที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จำนวน 22 คน ในวิทยาลัยดามาวันด์ (Damavand) กรุงเตหะราน ประเทศอิหร่าน โดยใช้แบบสอบโคลซ พบข้อผิดพลาดทั้งด้านการสร้างประโยคและการใช้คำกริยา 2,402 แห่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับการใช้คำกริยา แบ่งข้อผิดพลาดได้ 5 แบบ คือ

1. เพิ่มคำผิด
2. สะกดรูปคำผิด

---

¹ Andrew Kemba Mosongo, "The Impact of Cameroon Languages on the English Language Performance of Cameroon Children at the Secondary School Level," Dissertation Abstracts International / 38 (March 1978): 5438-A.

² Grant H. Henning, "A Developmental Analysis of Errors of Adult Iranian Students of English as a Foreign Language," Language Learning 28 (December 1978): 387-397.

3. ใจคำที่มีเสียงใกล้เคียงแทนคำที่ถูกต้อง
4. ใจคำผิดประเภท เช่น ใจคำนามในตำแหน่งของคำกริยา
5. ใจคำถูกประเภทแต่ผิดความหมาย

ในจำนวนข้อผิดทั้ง 5 แบบนี้ เฮนนิ่ง (Henning) กล่าวว่า ข้อผิดแบบที่ 2 และ 3 แก้ไขได้ง่ายกว่าข้อผิดแบบอื่น ๆ

ในปีเดียวกันนี้ เลียวนาร์ค โรเบิร์ต ฟ็อกซ์ (Leonard Robert Fox)¹ ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางคำศัพท์ของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง พบว่านักศึกษามีข้อผิดในเรื่องต่อไปนี้

1. การใจคำพบ	ผิดร้อยละ	42
2. การใจคำที่ผิดทั้งความหมายและเสียง	ผิดร้อยละ	24
3. การเขียนรูปคำผิด	ผิดร้อยละ	18
4. การใจส่วนขยาย (complements)	ผิดร้อยละ	9
5. การใจสำนวน	ผิดร้อยละ	7

นอกจากการศึกษาและการวิเคราะห์ข้อผิดในการใช้ภาษาแล้ว นักการศึกษาหลายคนยังได้พยายามคิดหาวิธีแก้ไขและป้องกันมิให้เกิดข้อผิดเหล่านั้น แล้วเสนอผลการศึกษาและการวิจัยไว้ต่าง ๆ กัน เช่น แพทริก จี คอนนอลลี (Patrick G. Connolly)²

¹ Leonard Robert Fox, "Teaching and Learning Vocabulary: An Application of Linguistic Analysis to Reading-Vocabulary Exercises for Adult Students of English as a Second Language," Dissertation Abstracts International 38 (April 1978): 6099-A.

² Patrick G. Connolly, "How to Teach Families of Words by Comparison," English Language Teaching 17 (February 1973): 171-176.

ได้เสนอวิธีสอนคำกริยาซึ่งมีความหมายใกล้เคียงกันให้ผู้เรียนได้เห็นและเข้าใจความแตกต่าง
 ในส่วนละเอียด ซาচারี อี มาร์เซลอส (Zachary E. Marcelos)¹ เสนอวิธีสอน
 คำกริยาที่มีรูปการผันผิดปกติกึ่งใดที่คล่องสอนแล้วและได้ผลเป็นที่น่าพอใจ พอล เนชั่น
 (Paul Nation)² เสนอวิธีสอนคำศัพท์ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายและจำรูปคำ
 ไคแมนย่า แมรี ฟีนอคคิโอโร และ ไมเคิล โบโนโม (Mary Finocchiaro and
 Michael Bonomo)³ ได้ให้ความเห็นและเงื่อนไขในการสอนคำศัพท์ที่ครูไม่ควรละเลย
 บรรดานักการศึกษาที่กล่าวนามมาข้างต้นนี้ต่างก็เสนอความเห็นตรงกันประการหนึ่งว่า
 ครูไม่ควรสอนคำศัพท์ด้วยการบอกความหมายของคำศัพท์เป็นคำ ๆ ไป หรือให้นักเรียนหา
 ความหมายของคำศัพท์ทุกคำจากพจนานุกรม แต่ครูควรจะแนะนำให้นักเรียนสังเกตวิธีใช้
 คำศัพท์และหาความหมายที่แท้จริงของคำศัพท์จากประโยคหรือข้อความที่คำศัพท์นั้น
 ปรากฏอยู่ ความเห็นข้อนี้ได้รับการยืนยันจากผลการวิจัยของนักการศึกษาในเวลาต่อมา
 เช่น เคลวิน กุน เคียง ยิง (Kelvin Koon Keong Young)⁴ โจอัน แพทริเซีย

¹ Zachary E. Marcelos, "A Different Approach to Irregular Verbs," English Teaching Forum 12 (April-June 1974): 29-30.

² Paul Nation, "Techniques for Teaching Vocabulary," English Teaching Forum 12 (July-September 1974): 18-21.

³ Mary Finocchiaro and Michael Bonomo, The Foreign Language Learner: A Guide for Teachers (New York: Regents Publishing Company, 1973), p. 88.

⁴ Kelvin Koon Keong Young, "An Analysis of Oral Reading Miscues of Hawaiian Islands Dialect Speakers in Grades One Through Six," Dissertation Abstracts International 36 (July 1976): 246-A.

กิฟ (Joan Patricia Gipe)¹ และมาร์กาเรท แอน ฮิวส์ (Margaret Ann Hughes)² ว่า การสอนความหมายของคำศัพท์ควยบริบท (context) เป็นวิธีสอนคำศัพท์ที่มีประสิทธิภาพที่สุด

เจ เอส สไตน์เบอร์ก (J. S. Steinberg)³ ได้ให้ตัวอย่างของบริบท (context) ที่ผู้สอนภาษาอังกฤษควรแนะนำให้ผู้เรียนใช้เพื่อช่วยในการแปลความหมายของคำศัพท์ ดังต่อไปนี้

1. ส่วนประกอบทางไวยากรณ์ (grammar) ซึ่งได้แก่ อุปสรรค บั๊จจัย ลำดับคำ
2. เครื่องหมายวรรคตอน (punctuation) เช่น , : ;
3. คำที่มักจะนำหน้าคำจำกัดความ (definition) ซึ่งได้แก่คำว่า that is, for example, namely, such as หรือคยเครื่องหมาย -
4. คำที่มีความหมายตรงกันข้าม (contrast) กับคำศัพท์ใหม่อาจช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์ใหม่ได้ ในกรณีที่ผู้เรียนรูความหมายของคำใดคำหนึ่งในจำนวนสองคำนั้นก่อนแล้ว
5. คำเชื่อม (connectives) ซึ่งยังแบ่งย่อยได้ 11 ประเภท คือ

---

¹ Joan Patricia Gipe, "An Investigation of the Effectiveness of Four Techniques for Teaching Word Meanings with Third and Fifth Grade Students," Dissertation Abstracts International 38 (April 1978): 6080-A.

² Margaret Ann Hughes, "Word Identification and Comprehension in Learning to Read," Dissertation Abstracts International 39 (January 1979): 4201-A.

³ J. S. Steinberg, "Context Clues as Aids in Comprehension," English Teaching Forum 16 (April 1978): 6-9.

5.1 คำเพิ่มความ เช่น and, also, again, besides, moreover, furthermore, in addition

5.2 คำแยงความ เช่น but, yet, still, though, despite, however, otherwise, conversely, nevertheless, compared with, in spite of, on the contrary, on the other hand, in comparison with

5.3 คำที่ช่วยเน้นหรือย้ำความ เช่น indeed, in fact, of course, actually, particularly, in particular, as previously noted, as a matter of fact

5.4 คำขยายความ เช่น namely, that is, which means, in other words

5.5 คำแสดงตัวอย่าง เช่น for example, for instance

5.6 คำแสดงจุดมุ่งหมาย เช่น so that, in order to, in order that, for the purpose of

5.7 คำซ้ำความ เช่น likewise, similarly, in like manner, in the same way

5.8 คำบอกลำดับ เช่น next, then, first, firstly, secondly, lastly, finally, in the first place

5.9 คำบอกตำแหน่ง above, below, overhead, close at hand, to (on) the right

5.10 คำสรุปความ เช่น so, thus, hence, therefore, consequently, accordingly, in brief, in short, after all, as a result, in this way, in the main, in conclusion, for these reasons, on the whole, to conclude, to sum up

5.11 คำบอกเวลา เช่น then, soon, later, meanwhile, afterwards, eventually, subsequently, originally, at present, in the meantime, in the long run

6. การอ้างถึงสิ่งที่กล่าวมาแล้ว (anaphoric references) เช่น

Very large quantities of heat, are generated by fission and in order that these may be rapidly dissipated a large volume of coolant is required.

7. การวิเคราะห์คำ (word analysis) คือรู้จักวิเคราะห์ส่วนของคำบางส่วนใดเป็นรากคำ อุปสรรค หรือปัจจัย มีหน้าที่และความหมายอย่างไร

8. การใช้ประสบการณ์และสามัญสำนึก (experience and common sense) ของนักเรียนเองรวมทั้งความเข้าใจ (competence) และการคิดอย่างมีเหตุผล (logical inference)

ยอร์จ วิลค็อกซ์ (George Wilcox)¹ ได้เสนอวิธีการใช้ context clues เช่นเดียวกับสไตน์เบอร์ก (Steinberg) และได้ให้ตัวอย่างวิธีการทดสอบ ซึ่งจะช่วยให้เด็กใหญ่เรียนในระดับสูง (advanced) ได้ใช้ context clues ในการแปลความหมายของคำควย

การศึกษานี้คิดในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศไทย ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาเกี่ยวกับขอบพ้องในการอ่าน หรือการเขียนภาษาอังกฤษในเรื่องต่าง ๆ เช่น การใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดคำ และรวมทั้งขอบพ้องในการใช้คำศัพท์ควย นอกจากนี้ ก็ยังมีผู้ที่ทำการศึกษาเปรียบเทียบภาษาอังกฤษและภาษาไทยทั้งด้าน หน่วยเสียง หน่วยคำ โครงสร้างประโยค และคำศัพท์ แล้วเสนอผลการเปรียบเทียบซึ่งเป็นแนวทาง

¹ George Wilcox, "Teaching and Testing Vocabulary: A Method to Use with Advanced Students," English Teaching Forum 17 (July 1979): 2-9.

ให้เห็นว่านักเรียนไทยจะมีปัญหาในคานทาง ๆ นั้นอย่างไรบ้าง ผู้ที่ทำการศึกษาในเรื่อง
 ทาง ๆ ดังกล่าวข้างต้น มีดังนี้

ใน พ.ศ. 2511-2512 พงษ์ศรี เลขะวัฒน์ และคณะ (Pongsri Lekawatana
 and Others)¹ ได้ศึกษาเปรียบเทียบภาษาอังกฤษ และภาษาไทยในคานทาง ๆ และ
 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ พบว่านักเรียนไทยมีปัญหาในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในเรื่อง
 ต่อไปนี้

1. คำซึ่งไม่มีที่ใช้ในภาษาไทย เช่น คำทักทาย ศัพท์เทคนิค
2. คำหลายคำในภาษาอังกฤษซึ่งมีคำแปลคำเดียวในภาษาไทย เช่น คำว่า
 road street avenue ภาษาไทยใช้ว่า ถนน เหมือนกันหมด
3. คำซึ่งบางส่วนมีที่ใช้ในภาษาไทยแต่ก็แตกต่างจากภาษาไทยจนอาจทำให้สับสนได้
 โดดแก่ การขอกเวลา คำที่มีความหมายเชิงปฏิเสธในตัวเอง เช่น nobody nowhere
4. คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันแต่ไม่ใช่ความหมายเดียวกันหรือมีวิธีการใช้
 ต่างกัน เช่น holiday vacation
5. การเปลี่ยนรูปคำซึ่งมีทั้งการเปลี่ยนหน้าที่และการเปลี่ยนความหมาย เช่น
 move-movable และ consider-considerate
6. คำพ้องรูปหรือคำที่มีความหมายใกล้เคียงอย่าง เช่น miss อาจแปลว่า
 พลาดหรือคิดถึง
7. การใช้คำบุพบทที่เป็นส่วนหนึ่งหรือเป็นส่วนประกอบของคำกริยา เช่น
 overlook, wait for

¹ Pongsri Lekawatana and Others, A Contrastive Study of English and Thai (Prepared by the Staff of the Contrastive Analysis Project: The Department of Linguistics, the University of Michigan, 1968-69), (Mim.), pp. 118-138.

8. การใช้สำนวนซึ่งมิได้มีความหมายตรงตามถ้อยคำ เช่น

It's raining cats and dogs.

คำซึ่งมีที่ใจเฉพาะในภาษาไทยเท่านั้น ได้แก่ การใช้คำตอบรับซ้อนกับคำปฏิเสธ เช่น "ใช่..ไม่ไป" และการซ้ำคำคุณศัพท์ เช่น คีดี พอมดม

ใน พ.ศ. 2515 พินิตพิย์ ทวยเจริญ¹ ทำการศึกษาข้อผิดพลาดในการอ่านตำราเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่สอง วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร และปทุมวัน จำนวน 175 คน พบว่านิสิตทำผิดพลาดความหมายของคำศัพท์มากที่สุด ด้านความเข้าใจในการอ่านนิพนธ์กลาง และด้านโครงสร้างของภาษาเล็กน้อยที่สุด พินิตพิย์เสนอแนะว่าครูควรจะสอนให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์จากบริบท (context) โดยการฝึกให้นักเรียนอ่านข้อความที่มีคำศัพท์ที่นักเรียนไม่คุ้นเคยแต่จะเข้าใจความหมายได้โดยการสัมพันธ์คำศัพท์นั้นกับข้อความทั้งหมด

ใน พ.ศ. 2516 กองกาญจน์ นิธิพงศ์² ได้ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่สี่ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก ในวิทยาลัยวิชาการศึกษา 7 แห่ง จำนวน 200 คน พบว่านิสิตมีข้อบกพร่องในด้านต่าง ๆ จากมากไปหาน้อย ดังนี้

1. ข้อบกพร่องด้านคำศัพท์และสำนวน	คิดเป็นร้อยละ 47.91
2. ข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์	คิดเป็นร้อยละ 47.86
3. ข้อบกพร่องด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน	คิดเป็นร้อยละ 41.42
4. ข้อบกพร่องด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน	คิดเป็นร้อยละ 33.45

¹ พินิตพิย์ ทวยเจริญ, "การศึกษาข้อผิดพลาดในการอ่านตำราเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่สอง วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตรและปทุมวัน."

² กองกาญจน์ นิธิพงศ์, "การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา."

กองกาญจน์ กล่าวว่าสาเหตุที่นิสิตมีข้อบกพร่องในการใช้คำศัพท์และสำนวน เนื่องจาก

1. นิสิตละเลยต่อการศึกษาเพื่อให้เข้าใจความหมายของคำศัพท์และสำนวน
2. นิสิตไม่สามารถใช้คำศัพท์และสำนวนให้ตรงตามความหมาย
3. นิสิตสะกดผิดเพราะนำวิธีการสะกดคำในภาษาไทยมาเทียบเคียงกับภาษาอังกฤษ

4. นิสิตขาดความระมัดระวัง

ในส่วนที่เกี่ยวกับการสะกดคำ กองกาญจน์ได้ให้ตัวอย่างของลักษณะในการสะกดคำผิดของนิสิตไว้ด้วยโดยเรียงตามลำดับของลักษณะที่ผิดจากมากไปหาน้อย เช่น การเติมหรือละสระ e การเพิ่มหรือละพยัญชนะซ้ำ การเทียบแนวการสะกดคำจากคำที่มีเสียงใกล้เคียงกัน การสับส่นคำบอกจำนวนและคำบอกลำดับที่ การสับตำแหน่งสระผสม การใช้พยัญชนะอโฆษะแทนพยัญชนะโฆชะ การสับส่นเสียงและรูปสระอื่น ๆ เป็นต้น

ใน พ.ศ. 2516 นภพร ทรัพย์ทวีบุญ¹ ได้ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ชั้นปีที่สอง ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก ในวิทยาลัยวิชาการศึกษา 10 แห่ง จำนวน 213 คน พบว่านักศึกษามีข้อบกพร่องด้านการใช้คำศัพท์ และสำนวนมากที่สุด รองลงมาคือการสะกดคำ การใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตามลำดับ

¹ นภพร ทรัพย์ทวีบุญ, "การศึกษารูปแบบการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในสถาบันฝึกหัดครู."

นภาพร ไคว้จำแนกข้อบกพร่องในการสะกดคำของนักศึกษาตามการรอยละที่มีผู้
ใช้ผิด ดังนี้

1. เติมพยัญชนะท้ายคำก่อนเติมปัจจัย	มีผู้ทำผิดรอยละ	46.94
2. คำที่มีกสะกดผิด	มีผู้ทำผิดรอยละ	46.60
3. สับสนสรระผสม ie และ ei	มีผู้ทำผิดรอยละ	44.44
4. ใช้ final "e" ก่อนเติมปัจจัยผิด	มีผู้ทำผิดรอยละ	34.89
5. ใช้พยัญชนะตัวแรกหลังเติมอุปสรรคผิด	มีผู้ทำผิดรอยละ	23.46

และเมื่อจำแนกตามจำนวนพยางค์ในแต่ละคำ นักศึกษามีข้อบกพร่องในการ
สะกดคำ 3 พยางค์ มากที่สุด รองลงมาคือคำ 2 พยางค์ 4 พยางค์ และ 5 พยางค์
ตามลำดับ

ใน พ.ศ. 2517 ประทีป รุ่งทรานนท์¹ ได้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการ
เขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ชั้นปีที่สอง, ในวิทยาลัย
วิชาการศึกษา 5 แห่ง จำนวน 250 คน พบว่านักศึกษามีข้อบกพร่องในคานการใช้คำศัพท์
และสำนวนมากที่สุด คือ รอยละ 58.84 รองลงมาคือการใช้เครื่องหมายวรรคตอนรอยละ
54.53 การสะกดคำรอยละ 53.01 และการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์รอยละ 52.79
ซึ่งถาเรียงตามความถี่พบว้าข้อบกพร่องคานการใช้คำศัพท์และสำนวนคิดเป็นรอยละ 86
ลำดับถัดมาคือการใช้เครื่องหมายวรรคตอนรอยละ 83 การใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์
รอยละ 79 และการสะกดคำรอยละ 76

¹ ประทีป รุ่งทรานนท์, "การศึกษ้าข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของ
นักศึกษวิทยาลัยครูระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา."

ในปีเดียวกันนี้ ประไพศรี วงศ์สุรจิต¹ ได้ศึกษาข้อผิดพลาดในการสะกดคำในภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งชายและหญิงจำนวน 400 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร จำนวน 10 แห่ง โดยรวบรวมคำผิดจากสมุดแบบฝึกหัดภาษาอังกฤษมาวิเคราะห์และใช้แบบสอบถามผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำด้วยพบว่านักเรียนมีปัญหาในการสะกดสระมากกว่าพยัญชนะ ทั้งสระเดี่ยว เช่น สระ a, e, o ที่ออกเสียงเป็น [ə] สระ a, e, i ที่ออกเสียงเป็น [i:] และสระ a, e ที่ออกเสียงเป็น [e] เป็นต้น สระผสมที่เป็นปัญหา ได้แก่ au, ou ที่ออกเสียงเป็น [ɔ:] ou ที่ออกเสียงเป็น [au] และ /i/ และสระ ai ออกเสียงเป็น [ei] ส่วนพยัญชนะที่นักเรียนมีปัญหา ได้แก่ พยัญชนะซอน พยัญชนะควบกล้ำ l, r พยัญชนะ d, t และพยัญชนะ c ที่ออกเสียงเป็น [k] เป็นต้น

จากการศึกษา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดังกล่าวมาข้างต้น ย่อมแสดงให้เห็นว่าความรู้ความเข้าใจในค่านิยมที่ให้ความสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ดังนั้นจึงเป็นการสมควรที่จะได้มีการศึกษาตนคว้าเกี่ยวกับความสามารถในการใช้คำศัพท์ของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศไทย

ศูนย์วิจัยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ ประไพศรี วงศ์สุรจิต, "การศึกษาข้อผิดพลาดในการสะกดคำในภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517) (อัคราเนน).